

Debreceni Katolikus Figyelő

140

A Szent Anna Főplébánia értesítője

Credo in unum Deum

Az Apostoli Hitvallás (részlet) – falikárpit, kb. 1550–1600
© 2000–2024 Metropolitan Művészeti Múzeum.

Küldetésünk Istentől való

Isten szeretetben megvalósulni akaró uralmának üdvös befogadása az emberi közösségek mindegyikének tevékenységébe és az egyes ember életébe, – így fogalmazható meg Jézus Krisztus evangéliumának eredendően új, értelmi közép-pontja, amely örömhírének minden egyéb összetevőjét áthatja és egységgé formálja. Isten uralmának jó hírét, amellyel szabad-dá teszi az embert a szentháromságos szeretetre, el kell juttatni minden idők valamennyi emberéhez. Ebben a küldetésben áll az egyház létjogosultsága. Nem feledkezhetünk meg arról, hogy az üdvösség evangéliumával a világhoz küldött egyház mint szolgálta „...már a pusztta jelenlétével is kimeríthetetlen forrása azoknak az erényeknek, melyekre a mai világ leginkább rászorul” (A II. Vatikáni Zsinat *Gaudium et Spes* kezdetű lelkipásztori konstitúciója az Egyházzal a mai világban [röv. GS], 43). Mivel pedig mi alkotjuk az egyházat, ezért ez a mindenki javának szolgálatára kapott küldetés csak rajtunk keresztül teljesülhet.

Élni a Jézus Krisztusba vetett hitben mindig magában foglalja a másokhoz küldöttséget és a velük való közös úton járását a mennyi Jeruzsálem felé. Hitünket embertársainkra való nyitottságban kell élnünk mindenkor és mindenhol. Sem hívő közösségként, sem pedig hívő egyénként nem foroghatunk önmagunk körül, és nem választhatjuk megmaradási stratégiaként a gettó mentalitást. „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés” (Lk 10,2). Ebben a Jézus ajkára adott mondatban rácsodálkozhatunk az ősegyház küldetéséhez méltó reményére: arra, hogy nagyon sokan várják az Isten közelségéről szóló jó hírt, hogy megértsék és befogadassák azt. Hogy átéljék: Isten jelen akar lenni életükben, Ő, aki békességük, szabadításuk és üdvösségük Istene. Az aratás a Bibliában jelképezi Isten népének végidő-beli összegyűjtését. Továbbá jelenti a végidőbeli ítéletet is, amely már elővételezetten végbemegy a Jézus Krisztusba vetett hit mellett meghozott döntésben, vagy az előle elzárkózó hitetlenségben. Az ítélet lezárul Jézus Krisztus második visszatérésével. A sok aratnivalóba történő beleállásunkat jellemezze, hogy készek vagyunk minden áldozathozatalra azért, hogy elfogadjuk Jézus Krisztus belénk vetett bizalmát, amely felszínre hozza bennünk rejtett talentumainkat, és nagylelkű kamatoztatásukra késztet.

Aki Jézus ügyében jár el, ellenállásba és elutasításba ütközik. Ez ne rémisszen meg bennünket, és ne tegyen farkasokká, akik ravaszsághoz vagy erőszakos fellépéshez folyamodnak. Az elutasítás megtapasztalásában vigasztalást és bátorítást jelent, ha tőle kapott küldetésünk teljesítésének lelkületét áthatja az ő meghagyása: „Úgy küldelek Titeket, mint bárányokat a farkasok közé” (Lk 10,3). Őrizzük meg tehát bárány természetünket, azaz

folytatás a 2. oldalon ▶

folytatás az 1. oldalról

► a védtelen erőszakmentességet, a konfliktusgyógyító irgalmasságot, valamint a kiengesztelődéshez és megbékéléshez vezető igazságosságot. Nem szabad törekedni a kártékony farkas természet felvételére azzal a megtévesztő indokkal, hogy a farkasokkal szemben csak akkor vagyunk képesek megállni a helyünket, ha velük együtt üvöltünk. Tudomásul kell venni, hogy nem mindenki fogadja el Jézus örömhírét. Ennek ellenére mégis tény marad: *„elérkezett hozzátok az Isten országa”* (Lk 10,9.11).

Ahelyett, hogy a farkasok fellépésének okait és céljait sorolnánk, hagyatkozzunk Isten éppen gyöngeségünkben megnyilvánuló erejére és közelségének hatékonyságára. Erőnk és támaszunk a keresztségünkre és a megbérmáltságunkra visszavezethető küldetés-tudatunk. Biztonságunk a közösségünk megtartása az Úrral és egymással. Az el nem vehető gazdagságunk pedig mondanivalónk tartalma, amit közvetítünk: Isten élet- és közösségátalakító közelsége. Nincs semmi értelme önmagunk féltésének!

„Békesség e háznak!” (Lk 10,5): ez áll mondanivalónk középpontjában. Megtartani a békét Istennel, emberrel és az embernek önmagával. Jézus Krisztus, *„a béke fedelme kereszthalála által minden embert kiengesztelt Istennel, és egy népben és egy testben állítva helyre valamennyiük egységét, a saját testében ölte meg a bűnt; és a föltámadással fölmagasztalva kiárasztotta az emberek szívébe a szeretet Lelkét”* (GS 78). Jézus békéje az üdvösséghez vezető isteni áldás. Az egyház Jézus békéjének hordozója. Az a feladata, hogy ezt a békét elterjessze az egész világon. Az Ő békéjének befogadásával beköszönt az üdvösség. Ennek vannak követelményei, amelyekre készségesen válaszolunk. Jézus békéje olyan mély, hogy összefér még a legnagyobb gyötrelmekkel is.

A mások üdvösségét féltő ember szenved Jézus békéjének elutasítása miatt. Ennek ellenére kitartóan kell hirdetni a békét, amelyre mindenki vágyakozik a szíve mélyén, éljen bármilyen társadalmi környezetben. A béke evangéliumi kultúrájához tartozik a megváltott emberhez méltó konfliktusmegoldás egyházunkban, társadalmunkban, a családban, férfi és nő között, a nemzedékek között.

„A béke nem a háború pusztá hiánya, nem is szűkíthető le a szembenálló erők egyensúlyának állandósítására, nem is hatalmi intézkedésből fakad, hanem valóban és sajátosan »az igazságosság műve« (Iz 32,17). A rend gyümölcse, melyet isteni Alapítója (lehetőségként) az emberi társadalomnak ajándékozott, és a mind tökéletesebb igazságosságra szomjazó embereknek kell megvalósítaniuk. [...] A békét a földön elérni csak akkor lehet, ha a személyek java biztonságban van és az emberek bizalommal és önként megosztják egymás között lelki és szellemi kincseiket. [...] Így a béke a szeretetnek is gyümölcse, mely meghaladja azt a határt, ameddig az igazságosság el tud menni. A felebaráti szeretetből fakadó földi béke pedig Krisztus Atyaistenből áradó békéjének előképe és hatása” (GS 78).

Küldetésünk felhatalmaz a gyógyításra is: *„Gyógyítások meg ott a betegetek”* (Lk 10,9). Nem elegendő tehát a fő mondanivalónk szavakba foglalása. Ennél többet kell tennünk! Teret kell biztosítani annak, hogy megtestesüljön Isten országának üdvössége az emberben és sokrétű kapcsolatrendszerében. Mivel a gyógyítás a teljes emberre vonatkozik, ezért egyszerre megszabadítás a testi, lelki és társadalmi betegségektől. Nagyon is tisztában vagyunk a testi betegségeken túlmenően korunk lelki és társadalmi eredetű nyavalyáival. Ezek egyike, hogy az embert *„olyan árucikknek tekintik, akit használni lehet, majd eldobni. Elindítottuk a »szemetes kosár» kultúráját, amely egyenesen elősegíti mindezt”* (Ferenc pápa, Evangelii Gaudium [EG], 53). Ezekkel az áramlatokkal szemben nem fáradhatunk bele annak hangoztatásába, hogy *„valamennyi társadalmi intézménynek a személy az alapja, alanya és célja, s annak kell lennie, mert a személy természete szerint teljesen közösségre van utalva”* (GS 25).

A Jézus Krisztus megbízatásából végbevitt gyógyításban a teremtettség valóság újra Isten szeretetben megvalósuló uralma alá kerül, és abban teljesebbé válik. A gyógyulást ajándékozó Isten az élet Istene. Idézzük újra emlékeztünkbe Isten abszolút életigenlését: *„De te mindenkin megkönyörülsz, mert mindent megtehetsz, és elnéző vagy az emberek bűnei iránt, hogy bűnbánatot tartsanak. Mert szeretsz mindent, ami van, és semmit sem utálsz abból, amit alkottál. Ha gyűlölteél*

volna valamit, meg sem teremtetted volna. Hogy is maradhatna meg bármi, ha te nem akarnád, és hogyan állhatna fenn, ha te nem hívtad volna létre? De te kímélsz mindent, mert a tiéd, életnek barátja” (Bölcs 11,23-26). Ez az Isten életszeretéről tett vallomás késztesen minket arra, hogy egyre jobban hasonlítsunk hozzá az élet feltétel nélküli igenlésében és felelős szeretetében!

Az értünk megfeszített és feltámadt Úr Jézustól kapott küldetésünk lendületes megvalósítása érdekében jó tisztán látnunk, hogy „az evangélium nem kizárólag annak a kincse, aki megkapta, ezt az ajándékot meg kell osztani másokkal, ezt a jó hírt tovább kell adni. Ez az ajándék és egyben kötelezettség nemcsak néhányra van bízva, hanem minden megkeresztelt emberre, akik »választott nemzetség, [...] szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép« (1Pét 2,9) lettek, hogy hirdessék Isten csodálatos műveit” (XVI. Benedek pápának 2011-ben a missziós vasárnapra írt üzenete: <https://regi.katolikus.hu/cikk.php?h=1713>).

Megkereszteltségünk, megbérmáltságunk és megteréseink „erejében Isten népének minden tagja misszionárius tanítvány lett (vö. Mt 28,19). Minden megkeresztelt ember, akármilyen egyházi funkciója vagy hitismeretekben való jártassága legyen is, az evangélizáció aktív alanya. Helytelen volna azt gondolnunk,

miszerint szakképzett munkások viszik előre az evangélizációt, miközben a nép többi tagja egyszerűen csak befogadja cselekedeteiket. Az új evangélizációnak magában kell hordoznia, hogy benne és általa minden egyes megkeresztelt új és aktív szereplővé válik. Ez a meggyőződés pedig egyúttal közvetlen felszólítás minden keresztény felé, hogy senki ne mondjon le a saját evangélizációs feladatáról, hiszen ha valaki valószínűleg megtapasztalta az üdvözítő Isten szeretetét, nem szorul hosszas felkészítésre, hogy elmenjen és hirdesse azt, nem várhat arra, hogy sok előadásban vagy hosszas oktatásban legyen része. Minden keresztény annyira misszionárius, amennyire Jézus Krisztusban találkozott Isten szeretetével; többé ne mondjuk, hogy 'tanítványok' és 'misszionáriusok' vagyunk, hanem azt mondjuk, mindig 'misszionárius-tanítványok' vagyunk. Ha erről nem vagyunk meggyőződve, nézzük meg az első tanítványokat, akik közvetlenül azután, hogy megismerték Jézus tekintetét, elmentek és örömmel telve hirdették őt: »Megtaláltuk a Messiást!« (Jn 1,41). A számáriai asszony, alighogy befejezte beszélgetését Jézussal, misszionárius lett, és »az asszony szavára« (Jn 4,39) sok számáriai hitt Jézusban. Jézus Krisztussal való találkozása után Szent Pál is »mindjárt tanította, hogy Jézus az Isten Fia« (ApCsel 9,20). **Mi mire várunk?**” (EG 120). 🙏

Krakomperger Zoltán

Jézus a példaképünk

A jézusi örökséget tömörítve olvashatjuk az utolsó vacsorai beszédben: „Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is” (Jn,13,35). Ez a gyökér, forrás, cél, amit másnap vérével megpecsétel. 1521-ben Loyolai Szent Ignác gyógyulásában olvasta a Krisztusról és a szentekről szóló könyveket, és utána elgondolkozott azon: mi történne, ha őket követném? Szent Pál több levelében így írt: Kövessétek példámat, mint ahogy én is követtem az Urat. Valaki azt mondta a Szent Anna hívei közül, neki ne mondják a szentek, hogy őket kövessük! Valaki mondta a hitetlenkedőnek: „feszíttesd magad keresztre, és lépj vissza harmadnapra, és azután kritizáld a történeteket!” Valaki mondta: „Könnyű volt Jézusnak, mert tudta, hogy harmadnapra feltámad!”

A jézusi szeretetben benne van a lemondás és a vállalás, valamint megnyitotta a forrást, amelyből árad a jószág, a kegyelem, a szeretet, öröm és az élet. Lemonrott értünk és a világért a mennyei dicsőségről, ember lett, hogy mi Isten gyermekei lehessünk. Leszállt a po-

kol tornácára is, hogy legyen kiket magával vinni az égi hazába. Vállalta az emberi erőtlenség kiszolgáltatottságát, a szenvedés és halálfélelem gyötrelmeit. Vállalta az emberek gúnyolódását, nevetését, el is hallgattatták a kereszten, de mindezek ellenére életre kelt, mert Ő volt az élet Ura. Kövessük, hogy életünk legyen és bőségben legyen.

Jézus átélte: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Amikor ég és föld között függött egy darab ruhával ágyékán, amikor kiitta a szenvedés kelyhének utolsó cseppjét is, sötétség támadt a földön. Ő tudta, mi a magány, a szenvedés, az elhagyatottság, hiszen engedelmes volt mindhalálig. Az Atya a Fiáért teremtett és éltet is bennünket, ezért hirdethette Jézus: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket.” Megtartotta Atyja parancsait, ezért is mondhatta: kövessetek engem, aki engem lát, látja az Atyát is. Jézus a maga követéséhez ad erőt is, nem csak elvárásai vannak. Nem mondta, azért kövessetek, mert különben jön a büntetés, de azt igenis emlegette: ha nem jöttök utánam, nem lesz élet bennetek. Azt igenis megkívánja Jézus, hogy akkor követjük eredménye-

sen, ha megmaradunk szeretetében. A jézusi tanítás értelmében a búza és a konkoly egymás mellett marad a világ végéig. Ezért imádkozott így az utolsó vacsorán: „Nem azt kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.” A jézusi szeretet-kapcsolatban átélhetjük azt, hogy személyesen szólít bennünket: „Barátaimnak mondalak benneteket.” Így élhetjük át igazán azt, hogyan is szeret Jézus. Erre válaszul a mi részünkről is feltétel nélküli szeretet kell. Ez a tökéletesség köteléke. Ez az út az Atyához vezet. Ezt az utat felismerni segít a Szentlélek. Az emberi közelség nem kerülhető ki. Ahhoz is bátorság és bizalom kell, hogy Jézust közel engedjük magunkhoz. Benne és Vele élni: ez a földi boldogság kialakítója. Vigasztaló számunkra, bűnnel harcoló emberek számára, hogy Jézus a bűnösökért halt meg. A jézusi felszólításban

benne van: „ahogy én szerettelek, titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” Ez a parancs és példa nem zár ki senkit a körből, mindenkinek bele kell férnie. Amikor ezt a kincset átéljük, rájövünk, hogy csak a jézusi szeretet miatt érdemes élni. A jézusi közelség meghozza azt a felismerést, hogy a szeretet fátylat borít a hibákra. Nem a hibákat vesszük észre, hanem azt, hogy a másik ember is éhes és szomjas az égiek áldására. Azért is van kevés szeretet a mai világban és a mai emberekben, mert a hűséggel van baj. Sokan az út elején feladják a várakozást, a harcot, és csak messziről sóvárognak a jó gyümölcs után. A munkában, a várakozásban, az életben is hiány van a hűségből, a kitartásból, megbízhatóságból. Ezért is kell imádságban és kegyelemben élni, mert így Jézussal nem vallunk szégyent.

Orosz Lőrinc ny. plébános

Jubileumi Ifjúsági Világtalálkozó Rómában

A szentévi Jubileumi Ifjúsági Világtalálkozót 2025. július 29. és augusztus 3. között rendezték meg Rómában. Ezen a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyéből is részt vett 46 fiatal. Kísérőink Csapó Márton atya, Tóth László atya, Barna Marcell, és egyházmegyéink papnövendékei közül Charles Anaele és Cyprian Amobi Mgbe.

Július 28-án, hétfő este érkezünk meg Rómába a szállásunkra, a Fiera di Roma csarnokaiba, amely több ezer zárandoknak biztosított otthont az itt töltött idő alatt. A mi csapatunk a 8. csarnokban aludt, ahol a legtöbb magyar zárandok is, így volt lehetőség más egyházmegyékből érkezett magyarokkal találkozni.

Kedden a reggeli után nyakunkba vettük a várost, és az első megállónk a Santa Maria Maggiore-bazilika volt. Tiszteletünket tettük Ferenc pápa sírjánál és megnézhettük Jézus bölcsőjének ereklyéjét. Ezután átléphetünk az öt szent kapu egyikén, amelyeket Ferenc pápa nyitott meg 2025 januárjában. Következő állomás a Lateráni Keresztelő Szent János-bazilika volt,

amely monumentalitása mindenkit magával ragadott. A bazilikába a szent kapun keresztül érkezünk. Kedd délután megnéztük a Colosseumot kívülről és belülről. Volt lehetőségünk ezután a Forum Romanum, az ókori Róma közterét bejárni. A nap fénypontját alkotta a Szent Péter téren tartott nyitó szentmise, amely különösen a fiataloknak szólt. A szentmise végén nagy meglepetésünkre XIV. Leó pápa mobiljával körbejárt a fiatalok között, akik nagy-nagy örömmel fogadták őt.

Szerdán délután a Szent Pál-bazilikában összegyűlt valamennyi magyar zárandok, és Fábry Kornél püspök atya celebrálásával részt vehettünk közösen egy magyar szentmisén. Felemelő érzés volt a saját anyanyelvünkön dicsérni Istent egy ilyen nagy jelentőségű bazilikában.

Szerdán és csütörtökön a délelőtti csoportunk tagjai különböző helyszíneken töltötték, és mindenki részt vehetett a Párbeszéd a Várossal című különböző programokon. Ilyen volt például a Santa Maria in Ara-coeli-bazilikában megrendezett Taizé-i imaóra, amely egy remek lehetőség volt az Istennel való találkozásra a közösségben átélt ima erejének megélésében. Taizé-i énekeket énekeltünk közösen latinul, így a különböző nemzetek egyszerre, egy nyelven tudtak az Úrnak zengeni teljes szívből.

Délután az egyházmegyéink csoportja újból egy közös programon vett részt. Ellátogattunk a Szent Kallixtusz katakombába, ahová az első pápák temetkeztek. Ezt követően részt vehettünk egy szentmisén. Már maga a helyszín is nagyon különleges volt, de ami még

inkább felejtethetlenné tette, hogy a szertartás nyelve latin volt.

A pénteki napunkat a Szent Péter-bazilikában kezdtük, amit már mindannyian nagyon vártunk. A bazilika lélegzetelállítóan gyönyörű volt, és a tény, hogy Szent Péter sírjára építették, még érdekesebbé tette. Itt is átsétáltunk a szent kapun, mint ahogyan azt az előző három bazilikában is tettük. Ezután találkoztunk Törő András atyával, aki a Pápai Magyar Intézet rektora. Az örömteli találkozás után megmutatta nekünk belülről az épületet és ismertette a történetét.

Szombaton délelőtt a tengerhez utaztunk fürödni. Ezt a csodás délelőttöt ebéddel zártuk, melyen Palánki Ferenc püspök atya vendégelte meg a csapatot. A finom ebéd után készen álltunk a vigíliára Leó pápával a Tor Vergatan, ahová több óra gyaloglás és várakozás után jutottunk be. Óriási volt a tömeg, hiszen közel

egymillió fiatal zárandok érkezett ide, hogy együtt virasszon a pápával. Miután találtunk egy viszonylag nyugodtabb területet, az egyházmegyéek csapata felkészült a szabadban való alvásra. Az alvóhelyünk viszonylag jó helyen volt, mert pont velünk szemben egy nagy kivetítőn nézhettük végig a szertartást. Elképesztő élmény volt megtapasztalni, hogy több mint egymillió fiatal együtt térdel síri csöndben a szentségimádás alatt.

A vasárnapi szentmisét maga Leó pápa celebrálta. Prédikációjában sok fiatalban felmerülő kérdésre adott választ, majd az ő áldásával indultunk utunkra.

Felejtethetlen élményben volt részünk ezen az egy héten, és ezekre a csodákkal teli napokra mindig boldogan emlékszünk majd vissza. Hálások vagyunk mindenkinnek, akinek a segítségével megvalósulhatott ez a zárandoklat.

Fekete Dorottya

Bemutakozás

Tóth László Gábor vagyok, és ez év augusztusától a Szent Anna-székesegyház káplánja. Amikor valaki a származásom felől érdeklődik, mindig meglepődik a válaszomon, ugyanis azt szoktam mondani: Kelet-Magyarországról származom. Édesapám görögkatolikus áldozópap, emiatt, illetve mivel kolégista is voltam tanulmányaim során, ezért éltem többek között Demecserben, Miskolcon, Nyíraczádon, Nyíregyházán, Egerben és most újra itt, Debrecenben. Egyvalamiben azért biztos vagyok: itt, keleten érzem magam igazán otthon.

Nagycsaládban nőttem fel, négy idősebb és egy fiatalabb testvér között. Boldogan emlékszem vissza a gyermekkorra. Testvéreimmel szoros kapcsolatot ápolunk mind a mai napig. Vallásos neveltetésem és szüleim példája sokban segítettek, hogy Isten fontos helyet foglaljon el az életemben. Természetesen nekem is volt egy lázadóbb időszakom, amikor kissé eltávolodtam az Úrtól, de soha sem teljesen. Ebben nagy segítségemre volt az iskolai és kollégiumi közösség a nyíregyházi Szent Imre Gimnáziumban, ahol sok jó emberrel ismerkedhettem meg. Az ott eltöltött évek segítettek abban, hogy lelkileg is egyre jobban növekedjek. Családom példája és az iskolai tapasztalatok voltak számomra a fő források, hogy elinduljak a papság felé vezető hosszú úton. Gimnáziumi éveim során természettudományokkal vagy történelemmel szerettem volna továbbtanulni, ám a papság gondolata évről évre erősebb lett bennem.

Érettségi után egy évvel, 2016-ban adtam be a jelentkezésemet Palánki Ferenc püspök atyánál, aki az egri Érseki Papnevelő Intézetbe küldött. Két élményekben gazdag év után püspök atya úgy határozott, hogy Rómába küld, hogy ott fejezzem be a szemináriumi képzést. Itt három szép évet tölthettem el a Pápai Német-Magyar Kollégium növendékeként, megismerve nagyon sok magyar és külföldi papot és szeminaristát, akik közül sokat barátomnak is mondhatok. 2021 júniusában sikeresen befejeztem a teológiai alaptanulmányokat és még azon év szeptember 1-től szolgáltam a Szent Anna Főplébánián, eleinte akolitusként, majd október 1-től mint diakónus, illetve 2022. januárjától szeptemberig püspöki titkárként. Egy szép, tartalmas és tapasztalatokban gazdag évet töltöttem Debrecenben.

Papszentelésem (2022. június 25.) után püspök atya úgy határozott, hogy folytassak szakirányú tanulmányokat Rómában, így ismét az Örök Városban találtam magam. Két évet töltöttem a Pápai Német-Magyar Kollégiumban, majd egy évet a Pápai Magyar Intézet ösztöndíjasa lehettem, miközben egyháztörténelmet tanultam a Pápai Gergely Egyetemen. Sikeres záróvizsgámat követően, Palánki Ferenc püspök atya a Szent Anna Főplébániára helyezett, ahova úgy érzem, haza jöttem.

Kérem a kedves híveket, imádkozzanak értem, hogy Krisztus tetszése szerinti jó pap lehessenek és szolgálómat is jól végezzem, valamint fohászkodjanak további papi hivatásokért.

Tóth László Gábor káplán

Szent Péter

Az Úr Jézus első tanítványait Keresztelő János követőiből toborozta. Akik János szavára követtek őt, azok közül az egyik András volt, Simon Péter testvére. „Mihelyt János találkozott testvérével, Simonnal, elmondta neki: Megtaláltuk a Messiást, vagyis a Fölkentet és elvitte őt Jézushoz. Jézus rátekinített és így szólt hozzá: Te Simon vagy, János fia, Péter – vagyis Szikla – lesz a neved” (Jn 1,40-42). Péter halász volt Kafarnaumban, heves és elszánt emberként ismerték. Máté így beszéli el ugyanezt: „Mikor Jézus a galileai tenger mellett járt, látott két testvért, Simont és testvérét, Andrást, akik halászok voltak és hálót vetettek a vízbe, így szólt hozzájuk: Jöjjetek utánam! Én emberhalászként teszek titeket. Ők mindjárt ott is hagyták a hálót és csatlakoztak hozzá” (Mt 4,18-20). Nem szabtak feltételt, nem aggódtak, lesz-e siker, hanem teljességgel rá hagyatkoztak. Elhagyták mindenüket és követték Jézust.

„Amikor Jézus Péter házába ment, annak anyósát lázas betegen, ágyban találta. Megérintette a kezét, mire elhagyta a láz. Fölkelt és szolgált neki” (Mt 8,14-16). Az élet hozta, hogy a vendég gyógyítását azzal hálálta meg, amire szüksége volt. A régi emberek ezt vették természetesnek.

Péter szemtanúja annak a csodának, amikor Jézus Jairus 12 éves leányát feltámasztja. Pétert, Jakabot és Jánost viszi magával. Jézus bátorította az apát: Ne félj, csak higgy! Megmenekül. „Ne sírjatok, szólt Jézus a síratókhöz, nem halt meg, csak alszik. Azok kinevették. Jézus megfogta a leány kezét és rászólt: Leány, kelj föl! Erre visszatért a lelke és fölkelt. Jézus meghagyta, hogy adjanak neki enni” (Lk 8,51-56).

Az emberek még nem tudtak felnőni a Jézus kívánta hitre. Ez, sajnos, ma is gyakori, és nemcsak nevetnek, hanem ellene is mondanak.

Egy alkalommal, „mikor Jézus befejezte a tanítást, így szólt Simonhoz: Evezz a mélyre és vessétek ki a hálót! Mester, válaszolta Simon, egész éjszaka fáradoztunk, de semmit sem fogtunk. A te szavadra azonban kivetem a hálót. Akkora tömeg halat fogtak, hogy a háló szakadozni kezdett ... Úgy megtöltöttek két bárkát, hogy majdnem elmerültek. Simon Péter Jézus lábához vetette magát és e szavakra fakadt: Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok! Jézus bátorította Simont: Ne félj, ezentúl emberhalász leszel. Azok elhagyták mindenüket és követték” (Lk 5,4-11).

Fülöp Cezáreája vidékén a jézusi kérdésre: „Hát ti kinek tartotok engem, Simon Péter válaszolt: Te vagy a

Messiás, az élő Isten fia. Erre Jézus azt mondta: Bol-dog vagy Simon, János fia. Nem a test és vér nyilatkoz-tatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Mon-dom neked, Te Péter vagy. Erre a sziklára építem Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyország kulcsait. Amit megkötsz a földön, megkötött lesz a mennyben is, és amit föloldasz a földön, a mennyben is föloldott lesz” (Mt 16,16-20). A katolikus tanítás erre a megbízásra alapozza Péter főségét, és hivatkozik rá, hogy Péter volt az első pápa. A mostani, XIV. Leó a 267. a sorban.

A táborhegyi megdicsőülésnél jelen van Péter is, és lelkesen mondja: „Uram jó, hogy itt vagyunk” (Mt 17,4). **Jézus közelében lenni, vagy Benne és Vele élni áldott dolog az ember számára.** Hitünkön keresztül megélhetjük ezt a boldogságot.

Jézus mint Isten Fia nem köteles Isten templomának adót fizetni. Kafarnaumban az adószedők Pétert kérdezik: „A ti Mesteretek nem fizet templomadót? Jézus mondja Péternek, hogy meg ne botránkoztassuk őket, vess horgot a tóra, és az első rákapó halat húzd ki. Nyisd ki a száját: találsz benne egy sztatért. Vedd ki és add oda nekik magamért és érted” (Mt 17,24-27).

Egy alkalommal Jézus Péterhez lépett és megkérdezte: „Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell megbocsátanom? Talán hétszer? Jézus így felelt: Nem mondom: hétszer, hanem hetvenszer hétszer.” Mindig és feltétel nélkül. Így szól a parancs, hiszen, ha mi nem bocsátunk meg, akkor hogyan várhatjuk, hogy a mennyi Atya megbocsásson nekünk?” (Mt 18,21-22)

Az Eucharisztikus beszéd után több tanítványa visszahúzódt Jézustól, mert kemény beszédnek tartották. Ő akkor megkérdezte a tizenkettőt: „Csak nem akartok ti is elmenni? Simon Péter felelt neki: Uram kihez menjünk? Neked örök életet adó igéid vannak. Mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy Isten Szentje” (Jn 6,66-69). **Jézus nem szállította alább a mércét, hanem nekünk kell felnőni hozzá.**

Egy alkalommal „az éjszaka negyedik őrváltása idején Jézus a vízen járva közeledett a tanítványokhoz. Amikor meglátták, rémülten kiáltották: Kísértet! Jézus megszólította őket: Bátorság! Én vagyok, ne féljetek! Erre Péter így szólt: Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy hozzád menjek a vízen. Jöjj – mondta Ő. Péter kiszállt a bárkából és Jézus felé indult a vízen. Az erős szél láttára megijedt és merülni kezdett, így kiáltott: Uram, ments meg! Jézus kinyújtotta kezét, megragadta és mondta neki: Te kicsinyhitű, miért kételkedtél? Beszálltak a bárkába, és a szél elállt. A bárkában lévők megvallották: Valóban Isten Fia vagy!” (Mt 14,22-33)

Az utolsó vacsora elején Jézus mosni kezdte tanítványai lábát, majd a derekára kötött kendővel megtörölte. „Mikor Simon Péterhez ért, Péter tiltakozott: Uram te akarod megmosni az én lábamat? Jézus feleli: most még nem érted, de később igen. Péter tiltakozott: Az én lábamat meg nem mosod soha! Ha meg nem moslak, felelte Jézus, nem vagy közösségben velem. Uram, kiáltotta Péter, akkor ne csak a lábamat, hanem kezemet és fejemet is. Jézus így szólt: Aki megfürdött, annak csak a lábát kell megmosni, akkor egészen tiszta lesz. Ti már tiszták vagytok, de nem mindnyájan” (Jn 13,2-11).

Az utolsó vacsorán Péter fogadkozott: „Életemet adom érted. Jézus így válaszolt: Bizony mondom neked: Mire a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem” (Jn 13,36-38). Majd éjjel Péter már eskü alatt tagadta: nem ismerem azt az embert. Jézus ránéz és Péter sírva fakad. Az Olajfák hegyén a Getszemáni kertben, amikor elfogják Jézust, Péter az, aki levágja Malkus szolgálja fülét, de Jézus rászól: Tedd vissza hüvelykébe kardodat, aki erőszakot alkalmaz, erőszak által vész el! Jézus imádkozott Simon Péterért is az utolsó vacsorán, hogy megerősödve hitében ő is erősítsen másokat. Péter húsvét reggelén Jánossal együtt szalad a sírhoz, hiszen Mária Magdolna már jelentette, hogy üres a sír. A két apostollal megfordult a világ, hiszen láttak és hittek. Hitüket majd az esti személyes találkozás pecsételi meg.

Emlékezetes marad Péter számára a Tiberiás tavi találkozás a csodás halfogás tanúságával. Jézus három-

szor kérdezi meg Pétertől: Simon, János fia, jobban szeretsz, mint ezek? Igen, Uram, felelte. De amikor harmadszor is kérdezte: szeretsz engem, Péter elszomrodott és csak annyit mondott: Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged. Jézus ismét azt mondta: Legeltesd juhaimat. (V.ö. Jn 21,15-17) Később a könnyek Péter arcán barázdát vájtak, mert ha ez a tagadás felidéződött, mindig sírva fakadt. Nevezetes Péter pünkösdi beszéde (ApCsel 2,14-36), ahol több ezer ember előtt hirdette: hogy Isten Úrrá és Messiássá tette azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettek. Majd a templom kapujánál Jézus nevében gyógyítja meg a bénát. Azután a főtanács előtt hirdeti Péter és János: „Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk” (ApCsel 4,20). Péter megtapasztalja Kornéliusz házában, hogy Isten nem személyválogató és a Szentlélek ajándéka a pogányokra is kiárad (ApCsel 10,45). Heródes börtönéből kimenti az Úr angyala Pétert, és Márk anyjának házából indul a hagyomány szerint Rómába. A hagyomány szerint el akarta hagyni a várost az üldözések miatt, de a Via Appián haladva a keresztyét vivő Jézussal találkozott. Kérdezi tőle: Quo vadis, Domine? Hová mégy, Uram? Jézus a városra mutat, hogy ott is feszítsenek keresztre helyetted. Erre Péter visszafordult, és vállalta a vértanúságot, amely 67. június 29-én következett be. Fejjel lefelé feszítették fel. Római sírja fölé épült a csodálatos bazilika, ami évszázadok óta hirdeti a keresztyénség dicső múltját.

Orosz Lőrinc ny. plébános

A niceai zsinat iránymutatása

A 325-ben Niceában megtartott első egyetemes zsinatot Madách Imre is beemelte nagy művének, *Az ember tragédiájának* hetedik, konstantinápolyi színébe. Ott egy polgár tette fel a kérdést Ádámnak: „Mondd, mit hiszel, a Homousiont, vagy Homoiusiont?” Vagyis az „egylényegűséget” vagy a „hasonló lényegűséget”, amely fogalmak a zsinat központi témáját képezték. A latin néven Niceaként ismert város ma Törökország İzmit nevű városa az İzmit-tó partján, Isztambultól délkeleti irányban 200 kilométerre.

325-ben megközelítőleg kétezer zsinati résztvevő gyűlt össze Niceában, hogy fontos teológiai kérdéseket megvitasson és ezekről döntést hozzon. A zsinatot Nagy Konstantin császár hívta össze, aki úgy tekintett

önmagára, mint birodalma „külső ügyeiben illetékes püspökére”.

Lássuk, hogy miért kellett akkor zsinatot tartani, melyek voltak a keretfeltételei, mi volt a háttere, és eredményei mennyire bizonyulnak iránymutatónak napjainkban.

Miért hívtak össze egyáltalán zsinatot ezerhétszáz éve Niceába?

Néhány teológiai kérdés tisztázására volt szükség a Római Birodalomban. Konstantin császár politikai érdekében állt a zsinat megtartásának kezdeményezése. Röviddel uralkodását megelőzően elképzelhetetlen lett volna egy a császár által összehívott zsinat megtartása. A III. században – amikor már tartottak helyi és tartományi zsinatokat – még zajlott a keresztyének

időszakos üldözése. Ez a IV. században változott meg Galerius császár uralkodása idején (305–311), akit I. (Nagy) Konstantin császár követett a trónon (306–337). Uralma idején a Nyugatrómai Birodalomban kettős valláspolitikát képviselt, amennyiben nem hirtelenült váltott a pogányságról a kereszténységre, és olyan fogalmakat, illetve szimbólumokat terjesztett el, amelyek pogányoknak és keresztényeknek egyaránt elfogadhatók voltak. Háromszázhuszonnégyben Konstantin legyőzte szövetségesét, Liciniuszt a birodalom keleti részében, és ezzel a Római Birodalom egyedüli uralkodójává vált. Ez tette egyáltalán lehetővé, hogy sor kerüljön egy az egész birodalmat érintő zsinat megtartására.

Mi az érdeme I. Konstantin császárnak a zsinat létrejöttében?

Érdeme és jelentősége igen nagy, hiszen a zsinatot ő hívta össze. A szükséges közlekedési eszközöket és az infrastruktúrát is ő maga biztosította. Megnyitotta nyári rezidenciáját Niceában és oda hívta meg a püspököket az egész Római Birodalomból. Róma püspöke, I. Szilveszter pápa, hivatkozással hajlott életkorára, személyesen nem vett részt a zsinaton, de két legátusával: Vitus és Vincentius papokkal képviseltette magát. Szilveszter pápa 314-től 335-ig vezette az egyházat, elsőként az üldözések lezárulása után.

Miért volt oly fontos a zsinat Konstantin császárnak?

Döntő fontosságú volt számára az, hogy egy egységes birodalomban, amelyben egy császár uralkodik, teljes egyetértés legyen a keresztény hit tartalmában. Szívügyének tekintette, hogy a püspökök és általuk az egyház a lényegi teológiai kérdésekben egységre jusson.

Milyen szerepet játszott a császár a zsinaton?

Ő tartotta a zsinati megnyitó beszédet. Ma már nem állíthatjuk biztonsággal, hogy ezen kívül az egyes zsinati üléseken elnökölt volna. Vélhetően időszakosan személyesen is jelen volt, és némely ülés levezetésével az arra alkalmas hivatalnokait bízta meg. Bizonyosan – mivel önmagát a külső ügyek püspökének tartotta – számított neki, hogy a zsinatot nyugodtan, békésen megtartsák, és találjanak az Újszövetségben tanúsított hittal összhangban álló megoldásokat.

Összesen hányan vettek részt a zsinaton?

Konstantin császár bizonyára levélben szólította fel részvételre az akkori keresztény világ körülbelül ezer-nyolcszáz püspökét. Persze nem mindenki fogadta el meghívását, mivel túl hosszúnak és fáradságosnak tűnt az utazás, vagy már nagyon megöregedtek. Becslések szerint kétszáz és háromszáz közé tehető a zsinati

atyák létszáma. Később elterjesztették, hogy a résztvevők száma háromszáztizennyolc fő volt. Ez a szám a Teremtés könyvéből származik.

A zsinati atyákon kívül jelen voltak papok és diakónusok is, akik közül egy-egy püspök kettőt-hármat hozott magával. Így tehát megközelítően kétezer fő részvételével lehet számolnunk a zsinaton.

Világi Krisztus-hívők is részt vettek ezen a zsinaton?

A korabeli forrásokban találunk utalásokat arra, hogy a III. században a világi hívők közül néhányan részt vettek zsinatokon, de teológiai befolyásuk nem volt jelentős. Világi Krisztus-hívők Niceában is jelen lehettek zsinati résztvevőkként. Azonban nem szabad azt gondolnunk, hogy ők egyszerű világiak voltak az átlagnépességből; az arisztokraták közül származó, befolyásos személyiségek lehettek.

A két-, ill. háromszáz zsinati atya mindenekelőtt a birodalom keleti részéből jött. Mi ennek a magyarázata? Ennek csak földrajzi vagy egyházpolitikai okai lehettek?

Erre magyarázatként szolgál három tényező. Az első, hogy a birodalom keleti területén számos igen elkötelezett és képzett teológus működött. A második tényező a birodalom nyugati részében élők nézőpontjából a nagy földrajzi távolság és a Niceába vezető utak csekély mértékű biztonságossága. Végül a harmadik, hogy a szolgálatukat keleten ellátó püspökök lelkipásztori gondjaira bízott hívek körében az alexandriai pap, Arius tévtanítása jobban elterjedt, mint a többiek esetében.

A zsinat vesztese Arius, akinek tanítását a zsinat eretnekségként vetette el.

A zsinat döntést hozott Arius tévtanításának elítéléséről. Ő és követői azt vallották, hogy Jézus Krisztus teremtmény, így egyúttal isteni voltát is tagadták. Ezzel szemben a zsinat megszövegezett egy hitvallást, amelyben az áll, hogy Jézus Krisztus, az Atyától egyszülöttként született, „azaz az Atyának a lényegéből, Isten az Istentől, Világosság a Világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől, született, nem teremtetett, egylényegű az Atyával,...”.

Ez az utolsó kijelentés döntő fontosságú: egylényegű az Atyával (Homoousios to patri). Azonban nem csak ezt az Arius tanításával szembenő állásfoglalást fogalmazták meg. A hitvalláshoz kánonokat is fűztek, azaz elítélő határozatokat, amelyek azt tartalmazzák, hogy aki az elvetett tanokat hiszi, azt kiközösítik a katolikus egyházból. Így tehát Arius lett a vesztes, azonban csak átmenetileg.

Hogyan kell ezt érteni?

A császár, akinek fontos volt az egység és a békesség elérése az egyházban, a zsinat után elkezdte terjeszteni annak határozatait. Két évvel később azonban – az egység elérésére törekedve – a tévtanítás képviselése miatt számkivetésbe küldött püspököket visszahelyezte hivatalukba. Ezt figyelembe véve ismét nyitottá vált a niceai zsinat fő kérdése, és az igaz tanításért folytatott küzdelem eltartott 381-ig, amikor megszövegezték a nicea-konstantinápolyi hitvallást, amely a niceai zsinati hitvallást felhasználta és kiegészítette a Szentlélekre vonatkozó kijelentésekkel.

Mai nézőpontból tekintve ökumenikusnak tartható-e a niceai zsinat? Miben nyilvánul meg ökumenikus jellege?

A zsinat recepciójában, azaz határozatai utólagos elismerésének köszönhetően az ókori egyház egy-egy tartományi zsinata ökumenikus zsinatnak minősül. Az ökumenikus kifejezéssel azt jelöljük, hogy a niceai zsinat határozata képezi a nicea-konstantinápolyi hitvallás alapját, amely manapság majdnem minden keresztény egyházat és közösséget összekapcsol. Ennek nagy jelentősége van.

A keresztények egységének nézőpontjából azt is számon kell tartanunk, hogy ezen a zsinaton húsvét ünnepének közös időpontjáról is vitatkoztak. A források alapján ma már nem tudjuk rekonstruálni, hogy a zsinati atyák kötelező szabályozást hoztak-e, vagy csupán ajánlást fogalmaztak meg. A célkitűzésük az volt, hogy minden helyi egyházban a húsvétot ugyanazon a napon ünnepeljék.

Ezen kívül a zsinat ökumenikusnak bizonyul szó szerinti értelemben is. Az ökumenikus jelentése: lakott földkerekség. Az akkori keresztények által lakott világ számos részéből vettek részt, legalábbis képviselőik által.

A niceai zsinaton sokak bekapcsolódásával megvittak teológiai kérdéseket, és meghozták a döntéseket. Manapság gyakran hallhatunk a szinodális egyházalkotás gyakorlatáról. Mennyiben tekinthetjük ebben példaképnek a niceai zsinatot?

A niceai zsinat példaképül szolgál, amennyiben a császár meghívására megpróbálták a zsinati folyamatba bevonni a püspököket a Római Birodalom különféle területeiről. Nézetem szerint ma is fontosnak bizonyul, hogy a világegyházat érintő kérdésekre adandó válaszok tisztázásában hallgassuk meg a hitüket különböző kulturális térségekben megélő embereket. A rendszeres találkozó megvittak bizonyos kérdések megvitatására nélkülözhetetlenül fontos. Tudomásunk van arról, hogy a harmadik században Karthágó római provincia püspökei kétszer találkoztak évente – hasonlóan a jelenkori püspöki konferenciák tanácskozásaihoz. Mégsem képzelhetjük el az ókori egyház zsinatait idillinek, hiszen abban a zsinati gyakorlatban eleve egyértelmű volt, hogy milyen irányban keressék a problémák megoldását, és ki a meghatározó csoport vagy személyiség a résztvevők közül. Mégis helyesnek és iránymutatónak tartom, hogy sok embert bevontak a döntéshozatali folyamatba, és gondoskodtak arról, hogy döntéseiket minél szélesebb körben megismerjék és elfogadják.

Krakomperger Zoltán

A niceai hitvallás

Hiszünk egy Istenben, mindenható Atyában, minden láthatónak és láthatatlannak alkotójában.

És az egy Úrban, Jézus Krisztusban, az Istennek a Fiában,

az Atyától egyszülöttként születettben, azaz az Atyának a lényegéből, Isten az Istentől, Világosság a Világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől, született, nem teremtetett, egylényegű az Atyával, általa teremtetett minden, ami az égben és a földön van; aki értünk, emberekért és a mi üdvösségünkért leszállott, és megtestesült, emberré lett, és szenvedett, és feltámadott a harmadik napon, és felment a mennyekbe, el fog jönni ítélni élőket és holtakat.

És a Szentlélekben.

Azokat pedig, akik azt mondják: „volt, amikor nem volt”, és: „mielőtt született, nem volt”, és: „hogya a még nem létezők között teremtetett”, vagy azt mondják, hogy egy másik hüposztázisból vagy lényegből van, vagy teremtetett, vagy megváltozhat vagy elváltozhat az Isten Fia – ezeket kiközösíti a katolikus egyház.

Hálatelt szívvel Mariazellben 2025. 05. 31.

Jeles magyar egyházi személyt ünnepeltünk Mariazellben (Máriacellben) a fent jelzett napon: Mindszenty József bíboros-prímást, égi születésnapjának 50. évfordulója alkalmából, mikor sor került ottani szobrának felszentelésére.

Gergő unokám kedvességének jóvoltából személygépkocsin mentünk Budapestről indulva Győr majd Sopron érintésével Ausztriába, és jutottunk Stájerország szövetségi tartomány területére, ahova Mariazell is tartozik. Utunkat fenyvesek borította sziklás hegyoldalak és csobogó patakok, folyók hangja kísérte. A városcát bazilikája kimagasló tornyaitól ismertük fel.

A templomhoz érve német ajkú szentmise hangja szűrődött ki. Így először csak külsejében ismerkedtünk a csodálatos épülettel, majd elolvastuk a történetét és a nevezetességeit. Valaha nyilván nem így nézett ki ez a külső. Története a XII. századra nyúlik vissza. A legenda úgy tartja, hogy egy szerzetes térítő útján akart átkelni ezen a helyen, de hatalmas szikla állta útját. A magával hozott kb. 48 cm magas hársfa Mária-szobrot maga elé állítva a Szűzanyához fohászkodott a továbbjutás lehetőségéért. Imájára a szikla meghasadt, így tovább tudott menni. Előbb azonban a szobor fölé kis építményt, „cellát” emelt, védelmül az időjárás viszonyosságai ellen, innen jön a helység neve. A csodának hamar híre kelt, s az emberek kezdtek ide járni a Szent Szűzhöz fohászkodva különböző ügyeikért. Ő sok kérést meghallgatott, a hálás hívek pedig adományokkal köszönték meg a segítségét. A meghallgatottak között voltak királyok, így a mi I. (Nagy) Lajos királyunk (*1326 – †1382) is, aki a máriacelli Szűzanyához fohászkodva győzött a nagy számbeli fölényben lévő török seregen.

Hálából annyi drága értéket hagyott a templomra, hogy adományai nagyban hozzájárultak, hogy a korábbi román stílusú kőkapolna helyett szép gótikus templomot lehessen építeni. Ebből mára a középső torony maradt meg, mivel a további átépítések után barokk stílusú lett a Bazilika. Ez különösen belső terében figyelemre méltó. Nem célunk részletesebben szólni magáról a templom épületéről, de Nagy Lajos király szerepét azért fontos megemlíteni, mert két helyen is találkozunk vele: bronz szobrával és a főkapu timpanonjának domborművén megjelenített alakjával. Az általa adományozott Madonna-kép pedig mindmáig a templomi kincstár féltett gyöngyszeme.

Mindszenty József (*1892 – †1975) számára is kedves volt Máriacell; többször is járt ott, s maga kérte, hogy itt legyen nyughelye mindaddig, míg hazájában nincs szabad vallásgyakorlat. Elég átgondolni az életét jelző dátumokat, s megértjük kérése okát.

„Állok Istenért, Egyházért, Hazáért ...”. „Nemzetem szenvedése mellett a magam sorsa nem fontos.” „Nem vádolom vádlóimat.” „Imádkozom az igazság és szeretet világáért. Azokért is, akik Mesterem szava szerint nem tudják, mit cselekszenek; szívből megbocsátok nekik.”

Ezeket a gondolatokat olvashatjuk *Emlékirataim* című művében. Kételkedni nincs okunk szavai őszinteségében, hiszen életével bizonyította kijelentései igaz voltát. Hite, egyház- és hazaszeretete segítette többszöri börtönbeli megkínzásai bátor elviselésében. Sőt gondja volt arra is, hogy véleményét írásban és szóban az ország és a nagyvilág népének és vezetőinek is tudomására hozza.

Napközis tábor

Napközis hittan-táborunkat jún. 23-tól 27-ig tartottuk a székesegyház hittantermeiben és az udvarán 30 táborozó részvételével és 5 felnőtt segítségével. A tábor tematikáját a 2025-re meghirdetett Szentév adta. A résztvevők több iskolából gyűltek össze.

Hétfőn – rövid ismerkedés után – a Szentév történetével, üzenetével ismerkedhettek meg a gyerekek, és középpontba került a zárandoklatok lélekújító ereje. Egyéni zárandoklászlókat készítettek, zárandokutakat jártak a gyermekek, melynek során kreatív feladatokat

kellett megoldaniuk, végül fényképek készültek Lucevel, a Szentév kabalafigurájával.

Kedden a nyíregyházi állatparkba látogattunk, ahol nagy élményt jelentett az állatok sokszínűségének megtekintése, a Maki erdő, a Trópusi ház és a nagy melegben a csoport számára rendkívül népszerű Jégvilág.

Szerdán a szentévi szent kapu köré szerveződött a napunk. A táborozók ismereteket szerezhettek a szent kapuról, majd mindenki megtervezte és elkészítette saját szent kapuját, illetve készült egy közös is, összekapcsolva közös elmélkedéssel „szívünk kapujáról” és közösségépítő játékokkal.

A dél eljövételével megkezdődött a ráhangolódás a szentmisére. A templom megtelt hívekkel, akik zömmel Kelet- és Közép-Európa országaiból érkeztek, hiszen Mariazell mindannyiuknak búcsújáró helye. Szép imák és énekek szálltak az égbe az egybegyűlték ajkáról, akiket a Mindszenty bíboros-prímás iránti tisztelet gyűjtött egybe. Ezután a papság és az asszisztencia bevonulásával kezdetét vette a szentmise. A szent liturgia fő celebránsa *Udvardy György* veszprémi érsek volt, a szentbeszédet *Székely János* szombathelyi megyéspüspök mondta magyarul és németül. (A csak német nyelven elhangzó beszédek mindig azonnal követte a magyar ismertetés.) Kiemelkedő fontossággal bír *P. L. Quintana* érsek, bécsi apostoli nuncius személye, aki XIV. Leó pápa üdvözlését is tolmácsolta a megjelentek számára. A nuncius atya Mindszenty bíborost a nagy hitvallók egyikének nevezte, aki – szavaival szólva – *„azt a keresztet hordozta, amelyre népe volt felfeszítve.”*

(Itt kívánom megjegyezni, hogy a papi méltóságok ajkáról a szentmise során elhangzott idézeteket Vámosy Erzsébetnek az Új Ember 2025. 06. 08-iki számában megjelent cikkéből vettem át. A cikk címe: A soha el nem múló remény jele.)

Csehországot *D. Duka OP* nyugalmazott prágai érsek, bíboros képviselte, Erdélyből *Kovács Gergely* gyulafehérvári érsek volt jelen, aki a Mindszenty Alapítvány elnöke, a mariazei Mindszenty-szobor megálmodója.

Ugyancsak Vámosy Erzsébet cikke nyomán idézek Duka érsek szavaiból, aki többek között ezt mondta bíboros-prímásunkról: *„...jelentősen befolyásolta az ellenőrző rezsimet elleni küzdelmet.”* Majd arról szolt, hogy: *„Továbbra is szükséges (M. J.) személyének a*

Szentszék általi elismerése.” Ezután pedig örömmel idézte XIV. Leó pápa kijelentését: *„... a kommunizmus mártírjait nemcsak sürgősen rehabilitálni kell, hanem kultuszukat is meg kell erősíteni.”* Ezután reményét fejezte ki, hogy a mariazei szoboravatás az első lépés lesz azon az úton, amely Mindszenty József bíboros-prímás boldoggá avatásához vezet.

A szentmise után a papság és a hívek énekelve ámentünk a Bazilika kertjének északi oldalára, ahol megtörtént – természetesen a könnyekig meghatódott Rieger Tibor szobrászművész, a szobor alkotója jelenlétében – a művészi alkotás leleplezése és megáldása.

Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük neked Mindszenty Józsefet. Add meg nekünk, hogy mielőbb a boldogok sorában tudhassuk őt, ahogy az imában kértük/kérjük:

*„Istenünk,
te Mindszenty József bíborost
arra választottad ki,
hogy az üldöztetés idején
mindhaláláig hűséges főpásztor legyen:
az igazság és a szeretet tanúságtevője.
Hívó néped örömére add meg, kérünk,
hogy őt mielőbb
Egyházunk szentjei között tisztelhessek.
Krisztus, a mi Urunk által.
Ámen”*

Bérces Mária-Klára

Lapzártá

Következő számunk 2025. november 30-án jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2025. november 9-ig küldjék el az impresszumban megadott e-mail címek egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A beküldött cikkek végén szerepeljen az írás szerzője. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe ágyazva!

Szalontainé Virágh Viktória
hitoktató

A székesegyházi főplébánián az alábbi életkorhoz kapcsolódó közösségek várják a csatlakozni vágyó érdeklődőket elmélyülésre a katolikus hitben

KÖZÖSSÉG	MIKOR?	HOL?	VEZETŐ(K)
Elsőáldozásra készülők	Szombat 10.00-tól	5. terem	Tóth László káplán

IFJÚSÁGNAK

Egyetemisták	szerdán 18.45-től	Plébánia	Tóth László káplán
14–18 évesek	Péntek 18.45-től	Plébánia	Rodorick Rojas Suero

FELNŐTTEKNEK

Fiatalkalásosok, I.	Minden 2. vasárnap 15.30-tól	5. terem	Tóth László káplán
Bibliaóra	Hétfő 18.45-től	5. terem	Krakomperger Zoltán
Katekumenátus	Kedd 18.35-től	5. terem	Krakomperger Zoltán
Szent Mária és Márta Női Kör	Minden 2. szerdán 16.45-től	5. terem	Bakóczy Katalin
Filmklub	Minden 2. kedden 18.00-tól	Kateketikai Központ (Varga u. 3.)	Dobi László
Mária Légió	Szerda 08.45-től	5. terem	Orosz Lőrinc
Férfikör	Minden 2. pénteken 18.45-től	5. terem	Krakomperger Zoltán
Elméledő gyaloglás	Minden hónap utolsó szombatján 14.30-tól	Nagyerdő	Krakomperger Zoltán

Állandó szolgálati lehetőségek székesegyházunkban

1. Felolvasás a vasár- és hétköznapi szentmiséken (a szentmise előtt kb. 10 perccel a sekrestyében átnézhető a felolvasnivaló).
2. Családok jelentkezhetnek a szentmise adományainak (kenyér, bor és víz) felhozatalára az oltárhoz. Ehhez szükséges egy rövid egyeztetés a szentmise előtt.
3. Férfiak és nők egyaránt segíthetnek a perselyezésben.
4. Bátorítom a gyerekeket és fiatalokat (fiúkat és lányokat), hogy ministráljanak a vasár- és hétköznapi szentmiséken. Már első osztályos kortól jöhetnek a gyerekek. A nagyobbak majd betanítják a kisebbeket.
5. Templomunk őrzése a hétköznapi napok valamelyikén és vasárnap délutánonként néhány órában.
6. Templomunk bemutatása előre bejelentkezett csoportoknak magyarul, angolul vagy németül.
7. Látogatók kalauzálása az Őseink Hite kiállításon.

Szeretettel várjuk azon diákok és felnőtt testvéreink jelentkezését, akik szívesen részt vennének ezen szolgálatokban! Önkéntes szolgálatvállalásukért illesse őket hálás köszönet!